

Sygn. akt IIIU 169/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy	w O.	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania H. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania H. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 16 lutego 2012 r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

/-/Na oryginale właściwy podpis

Na skutek apelacji H. D. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i (...) wyrokiem z dnia 04.12.2013r., sygn. akt III AUa 625/13

oddala apelację.

/-/Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt III U 169/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.02.2012r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił H. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzję powyższą H. D. zaskarżył wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że nie zgadza się z decyzją ZUS. Wniósł o powołanie biegłych z zakresu ortopedii, chirurgii i medycyny pracy w celu ustalenia jego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że brak jest podstaw do orzeczenia u H. D. niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

H. D. w okresie od 01.01.1994r. do 31.12.1998r. pobierał rentę inwalidzką według III grupy w związku z wypadkiem przy pracy, jaki miał miejsce w dniu 04.03.1991r. Z dniem 01.11.2000r. przyznano H. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Od 25.06.2004r. H. D. pobiera emeryturę.

W dniu 09.12.2012r. H. D. wystąpił do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 04.03.1991r. Orzeczeniem z dnia 02.01.2012r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. H. D. zgłosił sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 07.02.2012r. orzekła brak podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego w dniu 16.02.2012r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą H. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez H. D. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., nr 39 poz. 353 z późn. zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania H. D., było ustalenie czy jest on osobą niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 04.03.1991r.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, chirurgii – ortopedii i medycyny pracy. Po przeprowadzeniu wywiadu z H. D., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u odwołującego: zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego, zagojone złamanie kości udowej lewej z zadowalającą funkcją kończyn oraz przepuklinę pachwinową lewostronną. W konkluzji biegli stwierdzili, że odwołujący jest zdolny do pracy. W uzasadnieniu opinii wskazali, że badaniem przedmiotowym stwierdzili niewielkie dysfunkcje lewej kończyny dolnej. Zdjęcie rtg wykazało zrost odłamów w dobrym ustawieniu. Zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego bez objawów korzeniowych i neurologicznych ubytkowych nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania jakiejkolwiek prac. Stwierdzili, że odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w związku ze schorzeniami będącymi w zakresie kompetencji biegłego neurologa, ortopedy i lekarza medycyny pracy.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył H. D. podnosząc, że opinia biegłych „poraziła go”. Wskazał, że od 1994r. jest przez ZUS uznawany za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy. Dodał, że posiada 40 % trwały uszczerbek na zdrowiu. Wskazując na powyższe wniósł o powołanie innych biegłych w celu dokonania oceny czy jest osobą przynajmniej częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe zastrzeżenia oraz fakt, że przez lekarzy orzeczników ZUS odwołujący rzeczywiście uznawany jest za trwale częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, Sąd uznał za zasadne dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych lekarzy tych samych specjalności. Po przeprowadzeniu wywiadu z H. D., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u odwołującego chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów, chorobę wieńcową stabilną, nadciśnienie tętnicze, stan po dwukrotnym złamaniu kości udowej lewej (1989 i 1991), przepuklinę pachwinową lewostronną i uznali w konkluzji, że odwołujący jest osobą częściowo trwale niezdolną do pracy. Wskazali jednak, że niezdolność do pracy jest spowodowana ogólnym stanem zdrowia (schorzeniami kardiologicznymi i chorobą zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa). Niezdolność do pracy jest kontynuacją niezdolności wcześniej orzeczonej. Niezdolność nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 04.03.1991r. W uzasadnieniu opinii biegli podnieśli, że przy jej wydawaniu wzięto pod uwagę m.in. aktualny stan kliniczny, przebieg procesów chorobowych, ich stopień zaawansowania, stopień upośledzenia funkcji organizmu, przebieg leczenia, wiek badanego oraz rodzaj wykonywanej dotychczas pracy. Wskazali, że schorzenia układu krążenia- przebyty zawał serca, choroba wieńcowa, nadciśnienie tętnicze, oraz schorzenia zwyrodnieniowe kręgosłupa z zespołem bólowym i z ograniczeniem jego ruchomości powodują częściową niezdolność do pracy w związku z ogólnym stanem zdrowia. Biorąc pod uwagę rodzaj schorzeń, związane z nimi rokowania i wiek opiniowanego niezdolność do pracy jest trwała. Podnieśli, że w badaniu przedmiotowym stwierdzono niewielką dysfunkcję lewej kończyny dolnej - skrócenie kończyny o 4cm, niewielkie ograniczenie zginania kolana lewego(do 120°), przy pełnym wyproście. Biegli wskazali, że obecnie badany nie leczy się ani ortopedycznie ani neurologicznie. W RTG z 16.11.1998r. wykazano zrost złamania w dobrym ustawieniu. Brak jest podstaw do orzeczenia związku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Również do tej opinii odwołujący zgłosił zastrzeżenia podnosząc, że biegli nie wskazali daty powstania częściowej niezdolności do pracy oraz nie odpowiedzieli kiedy istniała niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazując na powyższe wniósł o zobowiązanie biegłych do wydania opinii uzupełniającej.

Pomimo powyższego stanowiska odwołującego, w ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydana przez drugi zespół biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją, biegli jednoznacznie wskazali występujące u odwołującego schorzenia wskazując, że stopień i nasilenie uzasadnia przyjęcie częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Wnioski biegłych w tym zakresie korespondują z opiniami orzeczników ZUS, znajdują też potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Sąd odmówił natomiast wiary opinii pierwszego zespołu biegłych, który nie dopatryli się w odwołującego nawet częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Opinia biegłych w tym zakresie jest lakoniczna i mało przekonująca, tym bardziej, że istnienia u odwołującego trwałej częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia nie kwestionował nawet organ rentowy. Z powyższych względów Sąd opowiedział się za wnioskami sformułowanymi przez drugi zespół biegłych, zgodnie z którymi H. D. jest trwale częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia a niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy jakiemu odwołujący uległ 04.03.1991r. Sąd uznał, że ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez niego samego, stanowi jedynie wyraz subiektywnego przekonania odwołującego, nie znajdującego jednak potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Odnosząc się do wniosku odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, Sąd uznał, że wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie. Opinia, zdaniem Sądu, była rzeczowa, jasna i należycie umotywowana, nie wymagała uzupełnienia. Biegli wyraźnie wskazali, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy ogólnego stanu zdrowia, a niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd nie jest obowiązany dopuszczać dowodu z opinii uzupełniających czy opinii z kolejnych

biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona już w sprawie jest niekorzystna dla strony. Argumentacja przeciwna prowadziła by bowiem do wniosku, że konieczne byłoby powołanie w sprawie wszystkich możliwych biegłych danej specjalności w celu upewnienia się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza – Postępowanie rozpoznawcze, pod red. Prof. dr. hab. Tadeusza Erecińskiego, tom 1, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, teza 8 do art. 286 i powołane w niej orzeczenia S.N., str. 523). Wskazać też należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby uzupełnienia opinii biegłych, czy też powołania kolejnych biegłych, nie widział.

Dlatego też, mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że H. D. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 16.02.2012r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.